

Poznámky a vysvětlivky

I. Narodil jsem se před sto lety

- 1) V odborné literatuře jsem se dočetl, že železářny v Dobřívě byly první továrnou na výrobu a zkujňování železa v Čechách. Jsou to tedy nejstarší středověké železářny u nás, měly také vysokou pec na tavení železné rudy. Již z tohoto kulturně pietního důvodu měly být jako historická památka (i s kovářskými výhněmi a ruční výrobou pilníků, s brusírnou a ohromnými pískovcovými brusnými kotouči) zachovány. Bezesporu tady mělo být zřízeno muzeum, v němž by byly vystaveny i autentické výrobky. Komunisté však, jako absolutní držitelé státní moci a jako největší ničitelé všeho možného, zničili i tuto jedinečnou technickou památku v Čechách.
- 2) Kolvín byla vesnice nacházející se nedaleko Dobřívě, v centrálních Brdech, v okolí tzv. Padrtských rybníků. Oproti Dobřívě měla však smutnější osud. Poprvé byli její obyvatelé donuceni se vystěhovat na příkaz německých okupantů ze svých domovů 31. 10. 1941 (stejně byly postiženy také obce Padrt, Přední a Zadní Záběhlá). Jejich obydlí byla zdevastována, některá zcela zanikla. Lidé, co se po válce přece jen vrátili domů, byli nakonec podruhé a definitivně vystěhováni v roce 1953, kdy byl v této oblasti vytvořen vojenský prostor. Tehdy bylo zničeno celkem 6 obcí, Kolvín byl jednou z vesnic, která byla srovnána se zemí. (*I. J.*)
- 3) Kníže Stroussberg byl poměrně nápaditý pán, a tak si usmyslel, že postaví lokálku z Mýta do Mirošova a tím celý tento obrovský kraj napojí na státní dráhu. Byl to skvělý plán, kníže ho také uskutečnil, ale údajně špatně kontroloval účty, které mu předkládala jeho finanční správa, až se dostal do finanční krize a nakonec do konkursu. Ztratil všechny velkostatky, továrny i veškerý svůj další majetek. Z Čech odjel a nikdy se tady už neukázal.
- 4) Když v roce 1848 Karel Marx na popud Bedřicha Engelse napsal Komunistický manifest, začaly vznikat sociálně-demokratické strany. K tomu došlo ve Vídni, posléze i v Praze. Tady, ve známé restauraci „U Kaštanu“ na Bílé hoře, byla založena tehdy Česká sociálně-demokratická strana, ovšem programově byla zcela identická s Rakouskou sociálně-demokratickou stranou. Vznikl vlastně tzv. austromarxismus a v rámci tohoto myšlenkového směru začali vůdci sociálně-demokratických stran tvrdit, že dělník nemá vlast. Proti tomu se ovšem postavila řada českých dělníků, kteří si své vlasti vážili a nebyli ochotni se jí vzdát. Vystoupili proto posléze ze sociálně-demokratické strany a založili samostatnou Národní stranu dělnickou. Tu po krátké době přejmenovali na stranu národně sociální, která se v Československé republice stala druhou nejsilnější politickou stranou. Jejím dlouholetým a prakticky celoživotním před-

sedou byl známý politik Václav Klofáč. V roce 1919 se jméno strany změnilo na národně socialistickou, což byl moderní název pro totéž.

Strana národně sociální by asi nevznikla, kdyby za ní nestála tak velmi zajímavá organizace, jako byl Sokol. Zakladatelé této tělovýchovné organizace, dr. Jindřich Fügner a dr. Miroslav Tyrš, pod záminkou výchovy k tělesné zdatnosti pěstovali v členech Sokola vysoké národní uvědomění. Dařilo se to natolik, že se dělníci a méně majetní lidé organizovaní v Sokolu nemohli ztotožnit s internacionální sociální demokracií a vytvořili si Českou stranu národně sociální.

- 5) V Sokole byly organizovány tři základní skupiny cvičenců. Nejmladší skupinou bylo žactvo od 6 do 10 let, sokolský dorost představovali cvičenci od 10 do 18 let a sokolští muži byli starší 18 roků. Ženy také v Sokole cvičily, ale neměly ještě organizované žactvo, zato dívčí dorostenecké oddíly už existovaly. Já sám jsem cvičil jako šestnáctiletý dorostenec na Všesokolském sletu již v roce 1920.

Před každým cvičením žactva, dorostenců i mužů se zpívaly sokolské písně, které měly opět veskrze vlastenecký obsah. Jen jako příklad mohu citovat pár úryvků: „Věrnou stráž vlasti máš, / Sokol třímá prapor tvůj“, nebo jiná „Leť vzhůru věrný sokole, / leť až nad oblaků lem, / až z této výše uhlídáš / tu celou českou zem“.

- 6) Starý Maxa byl kovářem v původně středověkém hamru, který zůstal v Dobřívě zachován jako kulturní památka. Bohužel, se všemi kamarády z dětství jsem ztratil kontakt, když jsem v patnácti letech odešel jako montér do učení. Opustil jsem Dobřív a s Vaškem a Honzou Plimlů jsem se už nepotkával. Vím jen, že oba si v naší obci později postavili rodinné domky. Když jsem odešel do Prahy, přestal jsem vídat i všechny ostatní kamarády z naší vesnice.

- 7) Nedávno jsem byl v rodné vesnici a zjistil jsem, že tovární dům, ve kterém jsem se narodil, je v dezolátním stavu, ale z části se už opravuje.

- 8) Drobní kováři, když splnili zakázky, odváželi své výrobky do obchodu v Chelzovicích. Tady za ně dostali zapláceno a hned na místě kupovali materiál pro další zakázku (jeho cena byla odečtena od výdělku). Ve stejném obchodě nakoupili také potraviny – jako mouku, cukr, koření a jiné potřeby pro domácnost. Z peněz, které jim zbyly, pak museli ještě zaplatit daně.

To ovšem tehdy neobnášelo žádné složité papírování, žádnou úředničinu a vyplňování daňových přiznání. Malý řemeslník se musel k platbě daní přihlásit, úředník daňového úřadu jej jedenkrát navštívil, aby zjistil velikost jeho podniku. Potom plátce daní obdržel tzv. daňovou knížku, ve které byla daň vyměřena paušálně na celý rok. A tak můj dědeček potom s touto daňovou knížkou na počátku roku navštívil berní úřad, zaplatil tam dvě rakouské zlatky, což byly po roce 1900 čtyři koruny, které mu byly předepsány. Úředníci mu

platbu potvrdili do daňové knížky, a tím byla celá záležitost vyřízena. Dědeček žádnou další daňovou evidenci vést nemusel a nepotřeboval podávat daňová přiznání.

- 9) Ernest Denis (1849–1921) byl francouzský historik, slavista a profesor na Sorbonně. Studoval v Paříži a v letech 1872–1874 také v Praze, což zásadně ovlivnilo celou jeho pozdější vědeckou a univerzitní kariéru. Zabýval se německými, ruskými a zvláště pak českými dějinami, které pojímal v duchu Palackého koncepce. Knihy *Konec samostatnosti české a Čechy po Bílé hoře* patří k jeho nejlepším pracem. (I. J.)
- 10) Toho útoku se účastnil i pozdější významný politik v druhé světové válce Winston Churchill, který tehdy sloužil v hodnosti poručíka anglické armády.

II. A pak zabili Ferdinanda d'Este

- 1) Na konci války se ukázalo, že na jejích bojištích našlo smrt celkem šestnáct mužů z naší vesnice. Na věčnou paměť toho, co válka znamená, jsou jejich jména vytesána na pomníku, který byl v obci postaven.

- 2) A co se dělo dále s obilím, které bylo sklizené z pole? Nebudu popisovat, jak to chodilo na velkostatku, což byla vlastně továrna na obilí, ale vylíčím jen práci, kterou každý rok vykonávali sedláci a malí pěstitelé. Ti měli obilí především pro svou vlastní spotřebu.

Z jejich polí se obilí svezlo do stodol a bylo tady připraveno k výmlatu. Mlátilo se ručně cepy na mlatech. Mlat byla rovná a hladká plocha ve stodole, která se vytvořila ze směsi normální, cihlářské hlíny, smíšené s dostatečným množstvím velmi jemného písku a vyhašeného vápna. Takový dobrý, tj. naprosto rovný, tvrdý a hladký mlat, který tvořil část podlahy stodoly a někdy i celou její podlahu, mohl zhotovit jen skutečně dobrý a věci znalý stavitel nebo zedník. Mlat musel být pevný a odolný, protože každý rok musel vydržet množství úderů cepem do obilných klasů. V žádném případě se nesměl z mlatu uvolnit písek, který by obilí znehodnotil. Kvalita mlatu byla závislá na poměru jeho konstrukčních složek – tedy cihlářské hlíny, jemného písku a hašeného vápna. Jejich přesný poměr zůstával tajemstvím stavitelů.

Když bylo obilí vymláčeno, odstranili z něho mlatci slámu. Svázali ji zpět do snopů a později se užívala k podestýlání dobytka ve stájích, balení nejrůznějších věcí a v chudších domácnostech se s ní vycpávaly slamníky. Matrace z koňských žíní si mohli dopřát jen skutečně bohatí lidé. Poté, co zmizela sláma, zbylo na mlati jen vymláčené zrno s plevami. K tomu nastoupili dva muži a přihrnuli celou směs k okraji otevřené stodoly, kde stál tzv. obilní mlýnek. Byla to vlastně veliká odstředivka, poháněná ručně otáčeným kolem. Mlýnku se chopil jeden z dělníků, zatímco druhý sypal obilí i s plevami do mlýnku.

Když se dal mlýnek do pohybu, odstředivou silou vylétaly z něho lehké plevy a v síťovém odstředivém bubnu zbylo jen úplně čisté obilí, které se automaticky vysypávalo do připraveného pytle. A když byl pytel úplně plný, mlýnek se na chvilku zastavil, pytel se nahoře zavázal, k mlýnku se připojil jiný a čištění obilí pokračovalo.

- 3) První třída obecné školy byla samostatná, tedy neměla žádnou pobočku. Druhá třída měla dvě oddělení – první oddělení jsme navštěvovali jeden školní rok, druhé další rok. Třetí třída měla opět dvě oddělení – chodili jsme do ní tedy čtvrtý a pátý školní rok. Čtvrtá třída měla tři oddělení, což v praxi představovalo šestý, sedmý a osmý školní rok.
- 4) V měšťanské škole nám učitelé vždy na konci každého čtvrtletí přečetli známky, které jsme obdrželi v jednotlivých předmětech. Naše výsledky byly potom zapsány také na tabuli, která visela ve školní předsíni. Na konci druhého čtvrtletí jsme dostávali už psané vysvědčení, které jsme museli odnést domů, otec je musel potvrdit a my jsme je museli znovu odevzdat našemu třídnímu učiteli. Ve třetím čtvrtletí nám zase jen výsledky oznámili a na konci čtvrtého čtvrtletí jsme dostali definitivní vysvědčení, které se již nevracelo do školy.

III. Práva všech lidí jsou stejná

- 1) Audabiac je středověká tvrz v jižní Francii a také stejnojmenné občanské sdružení, které vzniklo v roce 2001 z popudu manželů Radany a Jiřího Waldových a jejich přátel. Tehdy ze starobylé tvrze ve francouzské Provence vybudovali netradiční oázu, kam každé léto přijíždějí na několik týdnů děti z dětských domovů v Hranicích na Moravě a v Novém Strašecí. Netráví tu však jen hezké prázdniny, ale také se setkávají se špičkovými umělci – výtvarníky, fotografy, herci, hudebníky a třeba filmaři, kteří děti ve tvůrčích dílnách zasvěcují do své profese, a tak jim možná pootevívají dveře k budoucnosti. Audabiac se za čtyři roky stal také střediskem české kultury ve Francii. Ve zdejší stodole, přeměněné v galerii, jsou vystaveny obrazy současných českých umělců, pravidelně se tu konají koncerty a nejrůznější představení, která byla také například součástí Česko-francouzské kulturní sezony 2002. (*I. J.*)
- 2) Od raného středověku každý, kdo provozoval nějaké řemeslo, ať to byl krejčí, švec, truhlář, kovář nebo zámečník, musel být členem nějakého cechu. Do cechu se dostal jen pokud byl řádně vyučený, složil tzv. tovaryšskou zkoušku a pak ještě absolvoval tříletou praxi. Potvrzení o vykonané praxi mu mohly vydat jen cechy (až později, pokud praxe byla získána v továrnách, toto potvrzení vedle cechů neboli společenstev mohl vydávat také magistrát anebo okresní úřad). Jenže na konci 18. století řemeslníci začali velmi bohatnout a stávat se nebezpečnou silou v zemi, a tak šlechta, která tehdy vládla, dokáza-

la přesvědčit císaře, aby cechy zakázal a rozpustil je. Nastalo svobodné podnikání, každý mohl dělat, co chtěl – a tak nastal naprostý úpadek živnostenského podnikání; především se razantně snížila kvalita řemeslné práce a výrobků. Tento stav trval až do roku 1856, kdy rakouská vláda musela znovu zřídit cechy, aby tomuto úpadku učinila přítrž. Cechy se od té doby však už nazývaly živnostenskými společenstvy.

Nová živnostenská společenstva nebyly spolky, byly to veřejnoprávní korporace a součást veřejné správy, ovšem zajímavá byla tím, že si na sebe vydělávala sama. Roku 1856 vznikl také zákon, který stanovil živnostenský řád, v němž byly všechny živnosti definovány v několika kategoriích:

- a) svobodné živnosti, ke kterým nebylo potřeba získat žádný průkaz a provozovat je mohl každý, kdo nebyl trestaný. I obchod byl svobodná živnost.
- b) živnosti opovědní, nebo-li řemeslné. Jejich provozovatelé museli „opovídat provozování své řemeslné živnosti“ na okresním úřadě (na živnostenském odboru) nebo na magistrátě a na jeho příslušném odboru. Kdo chtěl takovou živnost provozovat, musel ji „opovědět“ na živnostenském odboru, musel předložit tovaryšský list a vysvědčení o nejméně tříleté odborné praxi, které bylo patřičně potvrzeno. Tuto „opověď“ provozování řemeslné živnosti potom úředníci zaslali příslušnému živnostenskému společenstvu, které se muselo k žádosti vyjádřit.
- c) koncesované živnosti, k jejichž provozování se muselo žádat o zvláštní povolení. To se skládalo z průkazní způsobilosti (viz řemeslné živnosti) a také ze zvláštní zkoušky odborných znalostí a morálních předpokladů. Koncesované živnosti se totiž věnovaly oborům, které mohly být z nejrušnějších příčin nebezpečné a mohly ohrozit životy lidí, a tak musely být pod speciální kontrolou. Patřila sem všechna řemesla zacházející s elektrinou nebo s plynem, také sanitně-inštalatérské živnosti, patřily sem i drogerie, lékárny a také živnosti hostinské. Proč zrovna tyto? Hostinští museli být morálně bezúhonní a měli dbát na to, aby v jejich hospodě nepropíjeli zvláště otcové od chudých rodin peníze na celý měsíc.

V Praze existovala tzv. obchodní a živnostenská komora, která měla sedm oddělení, jež řídil tzv. komerční rada. Ten tu byl proto, aby rozhodoval spory nebo problémy, ke kterým mohlo dojít v jednotlivých živnostech anebo mezi nimi (celkem existovalo přibližně 70 řemeslných neboli opovědních živností).

IV. Kde koupit nejdražší růže v republice

- 1) Profesor Husák měl syna, s nímž jsem se shodou okolností setkal v 50. letech ve vězení. Byl to jeden z mála spoluvězňů, které jsem považoval za své skutečné přátele.
- 2) Když jsem se dostal do židovských tanečních hodin a tím do prominentní bohaté společnosti, chtěl jsem o židovském národě a jeho minulosti také

něco znát. Začal jsem tedy studovat jeho historii a dostal jsem se až k Sumerům, tedy nejstaršímu národu naší civilizace. Žili, jak známo, asi před šesti až osmi tisíci lety před naším letopočtem v území delty Eufratu a Tigridu, kde – podle pověstí – měl být původně „ráj“. Se Sumery tam tehdy žily i hebrejské kmeny, tedy Židi. Sumery posléze zdecimovala potopa, vymřeli nebo asimilovali s Babyloňany, zatímco Židi se rozptýlili po celém světě. Z jejich původních dvanácti kmenů zůstaly jen dva.

S Židy nás samozřejmě nespojují jen Sumerové. Když asi v roce 50 našeho letopočtu farizejové, tedy učenci na tehdejší židovské univerzitě v Jeruzalémě, rozhodli, že nepřijmou učení Krista a jeho pokračovatelů do tóry a tedy do židovského náboženství, rozhodli tím vlastně o vzniku křesťanství. A první křesťané, kteří tedy vzešli z jedné židovské sekty, přinesli do Evropy všechny poznatky, které nashromáždila židovská, ale také sumerská, babylonská a egyptská civilizace. A to vše, připočítáme-li k tomu vliv antického Řecka a římské říše, se stalo základem naší civilizace.

- 3) Krameriova ulice byla brzy přejmenována na Americkou.
- 4) Inženýra Bidla společně s Fafkem, hlavním účetním ČsČK, popravili fašisté za války. Popravena byla také Fafkova manželka i jejich malé děti.
- 5) Tehdy bylo studium posluchačů strojního inženýrství a elektroinženýrství do první státní zkoušky pro oba směry stejné. Teprve poté, čili prakticky asi v polovině studia, se tyto dva obory od sebe oddělily.

V. Bewilligt-Nichtbewilligt

- 1) Eduard Beneš se v září 1938 obrátil mimo jiné také na vyslance SSSR s dotazy, zda jeho vláda pomůže Československu v případě, že bude napadeno Němcem. Dotazoval se zástupců sovětské vlády, protože SSSR byl členem Společnosti národů a Beneš předpokládal, že bude mít možnost se obrátit na Radu SN se žádostí o použití článku 16 a 17 Paktu SN, který pamatoval na podporu obětí agrese. Mnichovská dohoda však tuto možnost 29. září 1938 nakonec anulovala. 5. října Eduard Beneš odstoupil z funkce prezidenta a 22. října 1939 emigroval do Anglie. Se Sovětským svazem začal posléze znovu jednat jako představitel československé vlády v emigraci, nakonec se vydal až do Moskvy a 12. 12. 1943 tam podepsal československo-sovětskou smlouvu o přátelství, vzájemné pomoci i poválečné spolupráci. (*I. J.*)
- 2) Zezulák se vrátil domů až po válce. Měl nakonec ještě štěstí. Život mu zachránila jeho žena, povoláním lékařka, která se prostřednictvím mezinárodního Červeného kříže dostala do tábora, kde ho věznili. Našla ho živého, ale ve strašně zuboženém stavu, přivezla ho domů a vyléčila ho.

- 3) Živnostenská společenstva i jejich vyšší organizace (tj. zemské jednoty) a také Ústřední svaz řemesla zlikvidovali komunisté, jakmile se dostali k moci. Evidenci všech těchto podniků a dozor nad nimi přenesli na státní úřady, čímž jen dovršili proces centralizace veškeré moci ve státě. Na druhou stranu tím odstartovali všeobecný pokles kvality – práce i produktů, nebyl už nikdo, kdo by řemeslníky a všechny další živnosti kontroloval (tak jako v 18. století, když šlechta cechy zrušila poprvé). Tento negativní vývoj v drobném podnikání kulminoval po roce 1990, kdy celý národ byl doslova zahlcen nekvalitními výrobky, konfrontován s množstvím neseriózních podniků a jejich špatnými službami a také s naprostou nekontrolovatelností cen. Tyto negativní vlastnosti, které se naprosto jasně projeví po znovuzavedení svobodného podnikání, sice pomalu, ale už přece jen dnes mizí. Konkurence nutí malé živnostenské podniky k serióznosti, ale bude trvat ještě mnoho let, než se tento obor i celý ekonomický vývoj dostane do normální polohy.
- 4) Hauptmanova kancelář se nacházela v budově ministerstva dopravy (která se později stala ústředním sídlem KSČ).
- 5) Po své emigraci v roce 1968 do Švýcarska jsem se nikoliv osobně, ale jen písemně s panem Kryštůfkem zkontaktoval. Z válečných zisků si v Německu po roce 1945 založil v Leonbergu u Stuttgartu optickou továrnu na výrobu brýlí s názvem Süddeutsche Brüllenfabrik. Jak jsem se dozvěděl od jednoho velkoobchodníka s brýlemi, pan Kryštůfek si v rámci Marshallova plánu (viz poznámka 1, kapitola 7) svou továrnu strojově tak dobře zařídil, že vyráběl skutečně velmi kvalitní brýle – od nejjednodušších celuloidových až po brýle z osmnáctikarátového zlata. Napsal jsem tedy v roce 1968 ze Švýcarska panu Kryštůfkovi a požádal ho, aby mi poslal jedny dobré brýlové rámečky (přidal jsem pupilární vzdálenosti svých očí), protože ve Švýcarsku bylo toto zboží tehdy velmi drahé. Pan Kryštůfek mi poté poslal troje brýlové rámečky s dovětkem, že mi je věnuje jako vzpomínku na válečnou spolupráci a nic za ně neúčtuje. Poděkoval jsem mu, brýle byly skutečně velmi dobré. Když jsem mu napsal znovu asi za deset let, odpověděl mi jeden z jeho synů, kteří se narodili v Praze, ale česky již nemluvili. Oznámil mi, že otec před třemi lety zemřel.
- 6) Lützov byl český šlechtic, velmi bohatý, který věnoval velkou dotaci na stavbu Národního muzea. Proto také později Pražané pojmenovali po tomto českém mecenáši s německým jménem jednu z ulic v centru města. Po 2. světové válce byla ulice přejmenována na Opletalovu.
Jan Opletal (1915–1939) byl při demonstracích smrtelně raněn německým policistou, zranění podlehl 11. listopadu. Jeho pohřeb se 15. listopadu stal protihitlerovskou demonstrací. O dva dny později Němci uzavřeli vysoké školy a část studentů odvezli do koncentračních táborů, několik mladých lidí bylo také popraveno. (I.J.)

VI. Volá rozhlas. Přijďte nám na pomoc!

- 1) Tzv. Štefáníkův dům stojí na rohu náměstí I.P.Pavlova a Sokolské ulice - č. p. 486. V roce 1929 ho projektoval architekt Jan Zázvorka, dnes patří opět Československé obci legionářské (*I. J.*)
- 2) Ustřelený malíček a poškozené prsty se mi hojily asi šest měsíců, pak jsem se teprve mohl začít učit znovu psát. Trvalo to asi rok, než jsem dospěl ke svému normálnímu rukopisu. Bez opory malíčku píši dnes sice stejně jako dříve, ale pomaleji.
- 3) Jména zaměstnanců, kteří padli při květnových bojích, jsou dnes uvedena na bronzové desce visící hned za vstupními dveřmi do budovy rozhlasu.

VII. O nesmrtelnosti lidské duše

- 1) Marshallův plán neboli European Recovery Program vyhlásil státní tajemník USA G. Marshall 5. 6. 1947 jako projekt, při němž USA měly finančně a materiálně pomoci Evropě a tak ji stabilizovat po válce. SSSR tuto pomoc odmítl a donutil i své satelity, aby se zachovaly podobně. Američané mezi zbylé evropské státy rozdělili v letech 1948–1951 okolo 13 mld. USD. Nejvíce z této částky získaly Anglie a Francie (každá země přes 20%), nebylo opominuto ani poražené Německo (10,8%). (*I. J.*)
- 2) S Vladimírem Černým jsme se potkali na konci 50. let ve vězení, když jsme pracovali v Technickém ústavu ministerstva vnitra, kterému jsme tehdy říkali Basoprojekt. Byli jsme na tamním elektrotechnickém oddělení společně asi rok, pak jsem byl jako jediný elektroinženýr přeložen se speciální skupinou strojních konstruktérů do věznice v Plzni Na Borech. Tehdy jsem se se svým kamarádem Vládou Černým rozloučil a viděl jej naposled. Před zatčením se oženil, jeho mladá manželka byla lékařka. Když jsem po něm později pátral, dozvěděl jsem se, že když se vrátil z vězení, odmítl přijmout jakékoliv inženýrské místo a pracoval jako dělník v cihelně. Na následy těžké práce a věznění za krátkou dobu zemřel. Komunisté zničili člověka, který mohl národu hodně pomoci.
- 3) Ondřej Felix se později stal civilním prokurátorem na Praze 5 (viz kapitola VIII.).
- 4) Jiří Pelikán (1923–1999), český novinář a politik. Za války vstoupil do ilegální KSČ, byl vězněn gestapem. Po roce 1945 vystudoval vysokou politickou školu a stal se čelným aktivistou komunistického mládežnického hnutí. V letech 1948–1949 byl předsedou akčního výboru Národní fronty na vysokých ško-

lách, který prováděl masové čistky v řadách studentů a profesorů. Pelikán tehdy vyházel na 10 000 lidí ze škol. V 50. letech byl poslancem, pracovníkem ÚV KSČ, od roku 1963 do roku 1968 ředitelem Československé televize a představitelem reformního křídla KSČ. Emigroval v roce 1969 do Itálie, od začátku 70. let tam začal vydávat levicové Listy a posléze se stal poslancem Evropského parlamentu. V letech 1990–91 byl konzultantem prezidenta V. Havla. (*I. J.*)

- 5) Šternberkové, nebo také Sternbergové z rodu Divišovců založili gotický hrad nad řekou Sázavou v roce 1241. Dlouhá historie rodu, který patřil vždy k nejvlivnějším, je úzce spjata s osudy této země. Sternbergové se účastnili všech klíčových historických momentů, a tak samozřejmě nemohli zůstat mimo ani v 50. letech 20. století. Komunisté zestátnili jejich majetek, řadu příslušníků tohoto rodu zbavili možnosti vzdělání, spoustu z nich donutili emigrovat, některé i věznili. Dnes je hrad nad Sázavou zase ve vlastnictví šlechtické rodiny, Zdeněk Sternberg se vrátil z emigrace a stará se o rodový majetek. (*I. J.*)
- 6) Cuius regio, eius religio – Či vláda, toho náboženství (*I. J.*)
- 7) Byl jsem v Československé republice monopolním výrobcem tzv. hranolové výkonové pojistky do 1000 ampérů. Tyto pojistky jsem dodával výlučně národním podnikům a dalším velkým spotřebitelům (viz další kapitola).

VIII. Cena za spravedlnost

- 1) Výkonové pojistky jsou dvojího druhu: jednak tzv. nožové a jednak hranolové. Já jsem vyráběl hranolové pojistky, Škodovka později přišla s nožovými. Moje pojistky ale byly kvalitativně lepší, a tak všechny národní podniky je požadovaly ode mne. Proč byly moje pojistky kvalitnější? Jejich charakteristika závisí na délce tavné komory; čím je komora delší, tím jsou pojistky lepší. A konstrukční délka mých pojistek se rovnala délce tavné komory, zatímco u pojistek Škoda tvořila tavná komora jenom jednu třetinu celé konstrukční délky.
- 2) Miloš Otáhal byl pražský advokát, můj kamarád, s kterým jsem se mimo jiné také účastnil bojů o rozhlas (viz kapitola VI.).
- 3) O Ondřejovi Felixovi píšu v předcházejících kapitolách, studovali jsme společně na právech.
- 4) Tato definitivnost byla potvrzena po listopadu 1989. Přestože z platného „posametového“ zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci jednoznačně vyplývá, že konfiskace majetku neexistovaly a já svůj majetek tedy právně nikdy neztratil, stále ho protiprávně drží jiné osoby (viz závěrečné kapitoly).

IX. Kdo tady předsedá soudu?

- 1) O Vladimíru Černém píšu v kapitole VII.
- 2) S Václavem Krycnarem jsem se potkal po propuštění z vězení na místě, kde bych to nikdy nečekal. Nastoupil jsem jako montér ve Východoslovenských železárnách v Košicích a on se tam stal kontrolorem. V ten den, co mi ho můj šéf chtěl představit, jsem odešel z práce a už se do železáren nikdy nevrátil. Píšu o tom v dalších kapitolách.
- 3) V čekací cele v Praze jsem zažil také zajímavou situaci. Jeden z dozorců mě jednou vyvolal na chodbu, že tam na mě někdo čeká. Stál tam v civilu oblečený člověk a zeptal se mě:
„Vy jste chtěl podat patentovou přihlášku, ale nakonec jste ji nepodal. Proč?“
Když jsem mu to vysvětlil, jen prohodil:
„Pitomci. Nemáte tu přihlášku náhodou s sebou?“
Náhodou jsem ji měl, protože jsem doufal, že se mi možná naskytne příležitost dostat ji z vězení. A tak jsem ji teď předal úředníkovi ministerstva vnitra a ten ji podal za mě. Vzápětí ovšem byla moje přihláška napadena patentovým úřadem v Londýně s tím, že můj patent koliduje s jedním anglickým patentem. Vyžádal jsem si, aby mi ten patent doručili, porovnal jsem oba, zjistil jsem, že spolu nekolidují, takže jsem námitku patentového úřadu v Londýně technicky vyvrátil a patent mi byl udělen. Musel jsem se ho samozřejmě vzdát ve prospěch státu, ale nakonec moje jedinečná patrona výkonové pojistky nebyla stejně vyráběna. K jejímu využití scházelo ještě zkonstruovat příslušný tzv. pojistkový spodek a k tomu nikdy nedošlo.

X. Leopoldov, nedobytná pevnost

- 1) Honvédi byli uherskou národní gardou, která byla založena v roce 1848 při vyhlášení konstituce. Od roku 1867 působili jako uherská domobrana. (*I. J.*)
- 2) Le Corbusier (1887–1965), francouzsko-švýcarský architekt, malíř a teoretik, založil dva nové významné styly: purismus (20. léta 20. století) a brutalismus (40. léta) a podstatně ovlivnil moderní architekturu na celém světě. Jako jedinečný materiál vyzdvihoval holý beton, kladl důraz na urbanistickou stránku architektury, na dostatek světla a zeleně. Pro jihoamerické prostředí navrhoval několik projektů tzv. Zářících měst, což byly jeho nejodvážnější vizionářské představy o budoucnosti, k nimž dospěl na konci svého života. (*I. J.*)
- 3) Brasilia, hlavní město Brazílie, se začalo stavět v roce 1957, především pod „taktovkou“ urbanisty L. Costy a architekta O. Niemeyera, kteří byli bezprostředně ovlivněni Le Corbusierem. (*I. J.*)

- 4) Odpověděl jsem, že rád se této zakázky ujmu, ale pod podmínkou, že ji dostanu nezátíženou mzdami vyplacenými pro mého předchůdce. To Otajovič nechtěl připustit, protože nevěděl, kam tyto za nic vyplacené mzdy má účetně „umístit“. Já jsem ovšem tuto zakázku nepřijal, dokud jsem nedostal písemné ujištění, že není zatížena žádnými vyplacenými mzdami.
- 5) Přirozeně i u nebarevných vodičů, které spojovaly vždy dva přístroje (například voltmetr s nějakým ochranným přístrojem, např. s relé), byly oba konce označeny návlačkami s čísly schématu.
- 6) O inženýrovi Vančurovi píšu už v předcházejících kapitolách. Byl to také on, kdo mne upozornil na člověka, který mi měl rozbít druhé manželství. Varoval mě před ním jako před nespolehlivým.

XI. Co všechno je možné ztratit

- 1) Když došlo k okupaci Československé republiky sovětskou armádou, chtěl Krejčí, aby s ním moje žena a oba synové emigrovali do Německa, ale ona to naprosto kategoricky odmítla. Stejně jako kdysi odmítla moje návrhy odjet do exilu po roce 1948. Nevím, dodnes jsem vlastně nepochopil, co ji v téhle zemi drželo. Její matka zemřela po válce, otec i jediná sestra žili ve Švédsku, ale ona nikdy nechtěla opustit Prahu. Její nový partner však emigroval, což ji zdrtilo. Vydala se dokonce za ním do Německa a snažila se ho přemluvit k návratu. Odepřel, a tak se vrátila sama a od té doby žije neprovdána v bytě našeho syna.
- 2) Věděl jsem přesně, který kriminálník toho ukradl nejvíce, a tak jsem na něj podal oznámení na vězeňské správě, ale ta vůbec nereagovala. Považovala to za další trest, za zostření mého pobytu ve vězení.
- 3) Když jsem byl propuštěn z Leopoldova, byl to Ota Kulendík, kdo vypravil technicky celý projekt, účastnil se dozoru nad výrobou a expedice tohoto projektu. Ota měl také zajímavý osud. Jako posluchač vysoké školy byl po okupaci Československé republiky nacistickou armádou zavlečen na nucené práce do Německa, kde zůstal až do skončení druhé světové války. Mělo to pro něj docela velký význam, naučil se tam totiž perfektně německy. A to se mu hodilo v roce 1968, když emigroval i s rodinou a usadil se v Kolíně nad Rýnem. Posléze jsme se spolu sešli ve Švýcarsku, ale o pár let později jsem se dozvěděl, že zemřel i se svým desetiletým synem při autohavárii.

XII. Tanky zase stoupaly Vinohradskou třídou

- 1) Krycnar po propuštění z vězení nastoupil v pražské centrále Elektromontážních závodů a tam byl jmenován inspektorem, který měl kontrolovat postup elektrotechnických prací na stavbě Východoslovenských železárén.
- 2) Jana Dohnálka jsem znal už před zatčením. Jeho otec měl mechanický závod na Žižkově, Honza ho zdědil a byl tedy také členem korporace, kterou jsem před válkou vedl. Tak jsme se poznali a vězení naše přátelství jen utvrdilo, přetrvalo, i když se posléze Honza se svou ženou odstěhoval do Kanady.
- 3) Jan Dohnálek zemřel v roce 1992 v Kanadě. Byl třikrát rozvedený, třikrát znovu ženatý a jeho třetí manželka byla jeho první ženou. Vzali se znovu. Jeho manželka je báječná. Dodnes mi píše.
- 4) Nejstarší demokratický stát na světě je Anglie. Král Jan Bezzemek vydal v roce 1215 Magnu chartu libertate, tedy Velkou listinu svobod, která platí v Anglii dodnes. To je první demokratická listina svobod na světě. Druhým demokratickým státem na světě se stalo Švýcarsko, které vlastně vzniklo z popudu Habsburků. Ti původně žili ve Štrasburku, nejmenovali se Habsburkové ale Habisburkové a začali se tlačit do Švýcarska. Proti nim se postavily tři švýcarské kantony, porazily je a založily 1. 9. 1291 vlastní stát. Ten byl dlouhou dobu považován za pravlast evropské demokracie. Švýcarsko tak, jak ho známe dnes, samozřejmě vzniklo později.

XIII. Čech ve Švýcarsku

- 1) Křestním jménem se jmenovala Margareth, ale od dětství jí říkali ve zkratce Gretli, z čehož po dospívání vzniklo Grety. Ona pak už tuto podobu svého jména užívala ve všech úředních, daňových a bankovních písemnostech až do konce života. Zemřela 19. prosince 1999.
- 2) Byla to nakonec velmi zajímavá práce, při níž jsem mohl využít i své znalosti mezinárodních elektrotechnických norem, které jsem získal ještě v Československé republice. Jako člen Elektrotechnického svazu československého jsem si kdysi dávno opatřil všechny mezinárodní předpisy IEC a také si je s sebou vzal do švýcarské emigrace. A teď se mi náramně hodily v Autophonu. Při tamní výrobě musely být v první řadě respektovány mezinárodní elektrotechnické normy IEC. Pokud šlo o nějakou část výroby, která se nemusela řídit předpisy IEC, nastupovaly švýcarské státní normy. Jestliže došlo na výrobek, nějaký přístroj, pro nějž zatím mezinárodní ani státní normy neexistovaly, nastupovaly vlastní normy tovární...

- 3) Tato nemoc je podle mého názoru v některých případech horší než rakovina, protože rakovina obvykle nemá tak dlouhé trvání. Studium příslušné odborné literatury jsem ale zjistil, že i tuto nemoc, která má tisíce tváří, lze principiálně rozdělit na dvě skupiny. Dá se rozlišovat podle změn – Němci jim říkají „schieben“, které znamenají buď zlepšení, nebo zhoršení stavu, a které někdy trvají jen několik dní, někdy desítky roků. Měl jsem k dispozici diagramy o průběhu nemoci u několika set lidí, a tak mi to nedalo a začal jsem je analyzovat, až jsem nemocné rozdělil do dvou skupin:
1. skupina postižených tyto změny prožívala velmi rychle a poměrně brzy, během pěti až osmi let, nemocní zemřeli.
 2. skupina nemocných procházela obdobími lepšími a horšími poměrně pomalým tempem a pacienti se také dožívali i dlouhého věku. Jeden člověk postižený roztroušenou sklerózou se ve Švýcarsku dožil dokonce devadesáti roků.
- 4) Ani jeden neměl potomky, oba byli strojní inženýři. Solothurnský Heinz Fritz v té době nikde zaměstnán nebyl, přesto ale každý rok podnikal rozsáhlou cestu po celém světě, např. cestoval až k Severnímu pólu, odtamtud do jižní Afriky, potom do Austrálie a nakonec k bratřím do Kalifornie, kde se zdržel asi měsíc a pak se vracel domů. Jeho bratr Konrad Fritz žil v Altadeně a byl ředitelem nějaké velké továrny.
- 5) Fritz nejprve cenu stanovil na 120 000 franků. Greta však i s tím, že si půjčila z mých úspor, měla k dispozici jen 98 000 franků. Má podmínka totiž byla, že se budu finančně podílet na stavbě a Greta z peněz, deponovaných ve firmě, nic nevyvedne. Následovala tedy další jednání, až Heinz Fritz byl ochoten přece jen nám parcelu prodat za 98 000 franků. Svému bratřím velkoryse vyplatil 60 000 franků, což Konrad požadoval za podíl na původní ceně, a sám se spokojil pouze s 38 000 franky.
- 6) Koneckonců, nebylo to poprvé, co jsem sám projektoval a posléze také stavěl dům. V Praze na Bohdalské dodnes stojí vilka, kterou jsem postavil pro svou ženu a dva chlapce, a kterou mi komunisté zkonfiskovali a dodnes mi ji nikdo nevrátil.

XIV. Advokátem chudých

- 1) Na této první schůzi Svazu československých spolků ve Švýcarsku jsem se poprvé setkal s řadou zajímavých lidí, mezi nimi byl i tehdejší evangelický pastor ThDr. Májovský. Ten mi vykládal o politickém názoru Štefánika, který prý prohlašoval, že Čech je Slovák žijící v Čechách a Slovák je Čech žijící na Slovensku, čili že jde fakticky o dvě větve téhož národa. Později jsem se přesvědčil, že to byl zásadní a pro Čechy katastrofální omyl.

- 2) Masarykova ulice v Ženevě byla přejmenována 1. dubna 1988 (viz dokumenty) a při jejím slavnostním otevření měl Jaroslav Anděl projev. Jeho text jsme zařadili do příloh. (*I. J.*)
- 3) Masarykův fond je účelová organizace a já se dnes vlastně divím, že ještě existuje. Švýcarsko má totiž ve své ústavě, že bídou na jeho území nesmí nikdo trpět. Každý musí být penzijně pojištěný, ale i kdyby neměl vůbec žádnou penzi (i takoví Češi tam byli, že vůbec nepracovali a dostali se do penzijního věku), tak dostává minimální státní penzi. Přirozeně, neušetříte na výlety na Tahiti, ale můžete žít dobře a klidně.

- 4) O komunismu a existenci komunistické strany v Sovětském svazu mi bylo známo téměř všechno, co bylo v té době možné vědět. Zdá se mi zajímavé a vlastně příznačné, že Komunistická strana Sovětského svazu, jako vzor pro všechny ostatní komunistické strany na světě, vznikla de facto v Praze.

Jak k tomu došlo? V Rusku existovala ilegální sociálně-demokratická strana, v níž se poměrně brzy utvořily dva směry. První směr – to byli radikální sociální demokraté, kteří byli ve většině a proto se jim říkalo bolševici. Druhý směr byl v menšině, byl umírněnější a nazýval se menševici. Někdy v roce 1911 nebo 1912 Bolševici svolali v sociálně-demokratickém lidovém domě v Praze valnou hromadu ilegální ruské sociálně-demokratické strany. Delegáti sjezdu odhlasovali, aby se ruská sociálně-demokratická strana stala v podstatě komunistickou. Pro tento návrh a tedy radikální změnu v ruské sociální demokracii hlasovala většina – bolšoj – delegátů, a tak se strana rozpadla na dvě větve. Z té radikálnější se ještě v Praze zformovala VKSB, tedy Vsesvazová Komunistická Strana Bolševiků a tím byl de facto založen komunismus.

Tady je nutno se zmínit o politické charakteristice Stalina neboli Josipa Visarionoviče Džugašviliho. Byl synem malého ševce, který se později přestěhoval do Tiflisu a tam hlavně spravoval boty pravoslavným kněžím z kláštera. Malý Džugašvili začal nejprve v klášteře chodit do školy, později se stal i studentem pravoslavného semináře a v něm setrval až do posledního ročníku.

V té době se seznámil s lidmi z vedení ruské sociálně-demokratické strany v Tiflisu a dokázal do ní přivést i všechny žáky posledního ročníku pravoslavného kněžského semináře. Když to ovšem prasklo, byli všichni včetně Stalina z tohoto semináře vyloučeni a jeho bývalí spolužáci si na něho proto stěžovali u vedení strany v Tiflisu. Funkcionáři tedy povolali Stalina k odpovědnosti a vysvětlení: „Za to bych přece měl být pochválen, že jsem pro sociální demokracii zachránil celý ročník poměrně vzdělaných lidí, kteří by normálně zůstali pravoslavnými knězi, anebo mnichy!“ A vedení sociálně-demokratické strany jeho argument uznalo jako logický.

Šéfem ilegální sociálně-demokratické strany v carském Rusku byl Lenin, neboli Uljanov, který tehdy žil v exilu ve Švýcarsku. Stalin mu společně se svými kolegy z Tiflisu pravidelně posílal peníze, aby ve Švýcarsku mohl Lenin vydá-

vat časopis Izvestija. Ten v průběhu první světové války putoval do carského Ruska a šířil komunistické myšlenky mezi obyvatelstvem. Peníze pro Lenina, s kterým se dosud osobně neznal, získával Stalin tak, že obchodníkům a živnostníkům v Tiflisu nabízel se svými kamarády placenou ochranu proti vydírání nebo jinému nátlaku. Pokud některý z těchto obchodníků nebo živnostníků tuto nabídku odmítl, stalo se mu brzy to, před čímž jej měl Stalin s jeho skupinou údajně chránit. Jinými slovy, Stalin požadoval výpalné, které sloužilo Leninovi k prosazování jeho programu.

Po válce se říkalo, že Lenin se dostal z exilu do Moskvy díky německému vojenskému velení. To ho v zapečetěném vlaku a s jedním milionem zlatých marek dopravilo do tehdejšího carského Ruska, aby tam zorganizoval revoluci a tím vyřadil ruskou armádu z boje. Teprve po svém přesídlení do Švýcar jsem zjistil, že to nebyla žádná pověst, nýbrž historická skutečnost. Lenin tento úkol prvotřídně splnil, Rusko vyřadil z války tzv. Brest-litevským mírem, který byl uzavřen v březnu roku 1917.

Stalin byl Gruzíнец a Gruzínci mu říkali Kobo, věděli, že všechny peníze na financování strany získává po svém způsobu. Jednou s jedním kolegou přepadl vlak, který přepravoval zlato do carské státní banky, a ukradl mnoho pytlů zlata. Jeden pytel se však ztratil, stejně jako Stalinův komplic. Když na to Stalin přišel, neváhal se pomstít, byť mezi tím uplynulo mnoho let. Když už jako vysoký funkcionář VKSB navštívil město v Gruzii, které mělo novou školu a nemocnici, a když se dozvěděl, že to dal postavit právě jeho společník z někdejší loupeže, došlo mu, kam se poděl i ten ztracený pytel zlata. A tak se vypravil k jeho domu, zazvonil a když ten člověk otevřel dveře, Stalin ho zastřelil.

Stejně tvrdě se vypořádal s Ordžonikidzem, který byl později komisařem těžkého průmyslu v Sovětském svazu. Při jedné schůzi úzkého výboru VKSB, na které přirozeně byl a vedl ji Stalin, Ordžonikidze praštil pěstí do stolu a řekl: „Kobo, už mám těch tvých diktátorských manýrů opravdu dost“.

Asi za čtrnáct dní po této schůzi tehdejší komisař těžkého průmyslu Sovětského svazu Ordžonikidze náhle onemocněl, musel být dopraven do nemocnice, kde zemřel. Deset komentátorů sovětských časopisů uveřejnilo chvalozpěv na jeho život a o rok později už nežil ani jediný; z deseti lékařů, kteří vydávali zprávu o jeho smrti, přežil deset následujících roků jen jeden a ten se neustále trásl o život.

Neveselý byl i konec Stalinovy manželky, která si dovolila komentovat jedno z usnesení ústředního výboru Vsesvazové komunistické strany bolševiků, kterému předsedal její manžel. Do čtrnácti dnů také zemřela.

Díky Leninovi, Stalinovi a všem jejich následovníkům dospělo Rusko až na pokraj zkázy a v 80. letech 20. století byl komunistický systém v tomto gigantickém státě před krachem.

K tomuto přesvědčení dospěl nový sovětský státní prezident Gorbačov. Vyhlásil proto glasnosť a perestrojku, což znamenalo faktický zánik komunismu.

Tou dobou si už také vedoucí činitelé KSČ uvědomovali, že komunismu zvo-

ní umíráček. Věděli, že jim zbývá posledních pár roků, přinejmenším do té doby, dokud bude Gorbačov nejvyšším činitelem Sovětského svazu. Ten se ještě pokoušel zachránit, co se dá, a protože potřeboval znát skutečný stav svého státu (chtěl-li něco měnit), potřeboval objektivní informace. Ty mu dodávali ekonomové z Prognostického ústavu, kteří konečně pracovali s pravdivými údaji.

Čeští komunisté zřídili po vzoru Gorbačova vlastní Prognostický ústav a pověřili ho úkolem, aby pro ústřední vedení komunistické strany pořídil objektivní zprávu o stavu celé společnosti a také vypracovat prognózy do dalších let. K takové práci potřeboval onen ústav nezkreslené, skutečně objektivní informace o stavu celé československé ekonomiky a jejich jednotlivých průmyslových sektorů, musel mít k dispozici pravdivé zprávy o poměrech ve zdravotnictví, v sociální sféře, ve školství i v kultuře. Je proto zcela přirozené, že pro tuto práci musel být Prognostický ústav vybaven osobami, které byly absolutně spolehlivé a požívaly plnou důvěru ÚV KSČ. Zaslouží jistě pozornosti, že po sametové revoluci mohl Václav Havel jmenovat předsedou vlády ČR buď jenom jasného komunistu dr. Mariána Čálfu, nebo po dalších deset roků pouze „kryptokomunisty“ z Prognostického ústavu.

- 5) Ve Světovém sdružení bývalých československých politických vězňů byl dlouhá léta výborným jednatelem dlouholetý politický vězeň ing. Sochor, který se ale rozhodl s manželkou se přestěhovat do Ameriky a na jeho místo se dostal politický vězeň Hoffmann. Jeho manželka, také kdysi vězněná z politických důvodů, se později stala členkou sdružení a posléze mou zástupkyní. Bohužel, příčiněním jejím a jejího manžela vystoupil svaz československých politických vězňů nejprve ze Svazu československých spolků ve Švýcarsku a posléze zanikl úplně.

Proč k tomu došlo, jsem se dozvěděl až později – po listopadové revoluci. Jednou mi zavolal v Praze nějaký pan Jíša, který byl manželem přítelkyně paní Hoffmannové a požádal mě o rozhovor. Při něm mi nejprve vyprávěl svůj příběh: asi jako dvacetiletý mladík byl zaměstnaný v Letovu, tj. v továrně na letadla, a pracoval tam současně s nějakým komunistou Novotným, který se stal později československým prezidentem. Když byl zvolen, vyzval svého bývalého kolegu zámečníka, ať vstoupí do komunistické strany a on mu za to pak nabídne skvělou kariéru. Dotyčný Jíša souhlasil, stal se komunistou a byl vyškolen na odborného kontrarozvědčíka. Ale vydržel to asi dva roky, jak tvrdil, a pak, když pochopil podstatu teroru KSČ, ze strany vystoupil. „Niméně, chci vás dnes upozornit, že jako bývalý vyškolený kontrarozvědčík komunistické strany mám dost informací a s určitostí tedy vím, že současný jednatel Světového sdružení bývalých československých politických vězňů Hoffmann má za úkol toto sdružení rozbít a jeho činnost ukončit,“ řekl mi. Bohužel, jeho slova se ukázala být pravdivými. Světové sdružení bývalých československých politických vězňů zaniklo, když mě před tím připravilo o mé úspory ve výši okolo 13 000 švýcarských franků.

- 6) Prezident USA, světové velmoci, nám vždycky odpověděl, avšak po tzv. sametu nám prezident České a Slovenské federativní republiky a potom prezident České republiky Václav Havel na řadu dopisů, politických a velmi aktuálně informativních, nikdy neodpověděl. A to skutečně ani jednou.
- 7) Kopii *Prohlášení spolupráce* přikládám k této knize (viz dokumenty).
- 8) První, již, posametový, ale zase komunistický předseda vlády dr. Marián Čalfa měl jediný úkol: zajistit komunistům držbu protiprávně odejmutého a ukradeného majetku, který si výhodně koupili. Tento úkol splnila vláda Mariána Čalfa s pomocí jiného komunistického prominenta Alexandra Dubčeka tak, že vypracovala vládní návrhy zákonů č. 87/1991 Sb. o mimosoudních rehabilitacích a č. 229/1991 Sb. o vztahu k půdě a jinému zemědělskému majetku (schválil je parlament, kterému předsedal Dubček). Protiprávně nevinným lidem odejmutý a tedy ukradený majetek, jehož zákonné vlastnictví tito nevinní lidé nikdy neztratili, se dodnes nachází v majetku jiných osob. A tato protiprávní a tedy nezákonná držba majetku, k níž jeho zákonní vlastníci nikdy souhlas nedali a kterou využívají především komunisté a jejich přátelé, je chráněna všemi vládami tohoto státu. Státu, který se mezinárodně prohlásil a zavázal být právním a demokratickým. Ochrana kupců prokazatelně ukradeného majetku nemá obdoby v žádném právním a demokratickém státě světa.
- 9) V tomto týdnu jsem podal žalobu na Českou republiku k Evropskému soudu. Česká republika je totiž zločinecký stát, protože drží ochrannou ruku nad zločinci, kteří poškodili přinejmenším 40 000 emigrantů. Přibližně tolik lidí ztratilo při opuštění republiky svůj majetek, ti ostatní z přibližně 200 000–270 000 potrestaných uprchlíků majetek žádný neměli. Komunisté všechny tyto uprchlíky odsoudili pro neoprávněné opuštění republiky, anebo pro neoprávněné zdržování se v zahraničí, vyměřili jim nějaký trest odnětí svobody a také ztrát majetku. Jakmile vynesli tyto konfiskační rozsudky, majetek také ihned zabavili, prohlásili ho za majetek státu a ihned ho prodávali prostřednictvím okresních národních výborů jiným lidem a po koupi byla také změna majitele zaknihována v katastru nemovitostí. Jenže – ihned po listopadu 1989 vyšel zákon číslo 119/1990 Sb. a vydal ustanovení § 2 odst. (2), že všechny tyto rozsudky se ruší. V každém demokratickém státě světa dochází občas k zrušení pravomocného rozsudku a to v případech, když se dodatečně zjistí, že nastaly dříve soudu neznámé skutečnosti, které mají takový význam, že by byly schopny změnit rozsudek. Tyto nové skutečnosti se právně nazývají „nova produkta“. A když takové novum produktum vznikne, tak se musí zrušit stávající rozsudek, musí být obnoveno řízení a započato nové projednávání. Jenže zrušení rozsudků, který nastalo zákonem číslo 119 v jeho § 2, odst. 1, litera f a které ustanovuje, že tyto konfiskační rozsudky se ruší k datu svého vydá-

ní, znamená, že konfiskační rozsudky nikdy platnosti nenabývaly. Nikdy ani jedinou minutu právně neexistovaly – jsou zrušeny až k datu jejich vydání. A jestliže konfiskační rozsudky právně nikdy neexistovaly, nemohla právně vzniknout ani žádná konfiskace sama. A tak majetek nevinných byl jim odejmut protiprávně čili ukraden.

A tak nejsou platné také všechny kupní smlouvy. Zápisy vlastnického práva k údajně konfiskovaným nemovitostem jsou dnes katastrálními úřady vědomě a falešně udržovány v platnosti, přestože konfiskační rozsudky byly zákonem č. 119/1990 Sb. zrušeny k datu jejich vydání a tedy ex tunc – čili „od tehdy“. Majetek tedy exulantům nikdo nezabavil oficiálně, ale normálně ho ukradl. A stát toho zloděje dodnes kryje, místo aby zjednal nápravu. Je to tedy zločinecký stát a proto jsem na něj podal žalobu.

XV. Každý se rodí s úkolem

- 1) Zákon č. 198 ze dne 9. července 1993 o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu (viz dokumenty)
- 2) viz přednášky
- 3) viz přednášky
- 4) Václav Havel to k prospěchu komunistických zločinců trvale zaměňoval.
- 5) Návrh na doplnění zákona č. 198/1993 Sb. trestními sankcemi také příkládám (viz dokumenty).

(I. J.) – poznámku vypracovala Irena Jirků

